

Докторъ Ежко Таралежковъ я посрещналъ най-любезно. Разпиталъ я за болестъта ѝ. Прегледалъ я. После ѝ казалъ:

— Ще идешъ на аптеката. Тамъ ще ти дадатъ цѣра. Ето ти рецепта. На ти и едно удостовѣрение, да ти дадатъ лѣкарството безплатно, по бедность.

— Ами где е аптеката?

— Ще вървишъ изъ тази пжтека. Като превалишъ оня баиръ, ще я видишъ.

Отишла лисицата. Наистина, задъ баира имало една ловджийска колиба. Направили я двама ловци, да вардятъ презъ зимата за вълци.

Предъ вратата ловцитѣ били поставили капанъ... Дошла лисицата. Тъкмо да почука на вратата — „щракъ“! — хванала се опашката ѝ въ капана. Така запищѣла отъ болка тя, че гората екнала. Дърпа се, но капанътъ не пуща. Чуло я едно козарче, Дошло. Па като я емнало съ дрѣновата тояга — бой, бой, додето се откъснала опашката ѝ.

Избѣгала лисицата безъ опашка. Но оздравѣла веднажъ за винаги. Отъ тогава вече никога не се разболявала.

Иванъ Василевъ

МАЛКИЯТЪ СПЕСТИТЕЛЪ

Вчера левче, днеска грошъ,
тракай, чукай день и нощъ!

А щомъ дойде Светъ Василь
отъ града съ автомобилъ,
ще пристигне батъ Иванъ
и ще викне той засмѣнъ:

— Тозъ часовникъ, гдето трака
цѣла зима, мене чака.

Я, го дайте вие тука,
за да видя колко счука!

И съ мъничкото ключе,
ще отвори, ще рече:

— Браво, моето момче!...

На ти този барабанъ,
подаръкъ отъ батъ Иванъ!...

Тѣй ще бжде, туй го знамъ.

Хейй, часовникъ, чукай тамъ!

Тракай, чукай, день и нощъ,
вчера левче, днеска грошъ!

Ганчо Аабджиевъ